

TEAM MORTIS

DE BENDE VAN VENUS

BJORN VAN DEN EYNDE

Voor mijn liefde, omdat ze er altijd is voor mij.

No nonsense thriller voor tieners

© 2013 – Baeckens Books NV, Mechelen/Noordwijk, Nederland
Uitgegeven in 2013 door Bakermat.

Tekst: Bjorn Van den Eynde
Redactie NL: Ingrid Koops
Algemene redactie: Catalina Steenkoop
Omslagillustratie: Dries Bastiaensen
Opmaak binnenwerk: BECO DTP-Productions, Epe

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 5924 007 0
NUR 284
D/2013/6186/13
www.bakermat.be
www.teammortis.be

*'De verloren stad Atlantis was nooit zo dichtbij.
Slechts vijf simpele stappen scheiden jou en mij.'*

PROLOOG

ECHTE LIEFDE

De verroeste, metalen deur werd met zo'n knal opengeduwd, dat het groene plakkaatje met het symbool voor 'nooduitgang' los schoot en in een plas viel. Twee glimmend gepoetste schoenen strompelden over de kasseien en langs een vuilcontainer, die in de steeg stond te stinken.

De negentienjarige Ierse jongen, Ian Tuckfield, had zich zijn verblijf in de Franse hoofdstad heel anders voorgesteld. Al meer dan zes maanden verbleef hij in Parijs om zijn derde jaar 'Economic & Financial Risk Analysis' te voltooien.

Hij waggelde naar de overkant van de steeg en steunde met beide handen tegen de bakstenen muur. Zijn hoofd tolde en het leek alsof zijn linker- en rechteroog elk een heel eigen kant probeerden op te kijken. Zijn maag rommelde onheilspellend. Hij proefde maagzuur in zijn mond en was zeker dat hij elk moment zou moeten overgeven. Al die rotzooi moest eruit!

De diepe bassen uit discotheek *Cinq* klonken nog door de straat, voordat de deur van de nooduitgang met een knal sloot en het nachtelijke Parijs weer in stilte werd gehuld.

Ian kokhalsde, maar er kwam niets uit zijn maag naar boven. Hij beklagde zich dat hij die avond niet op zijn studentenkamer was gebleven, in de wijk St.-Germain-des-Prés. Waarom luisterde hij niet naar de goede raad van zijn ouders? Waarom hield hij zijn hoofd niet bij zijn studie?

Hij hief zijn hoofd op en tuurde de steeg in, die door enkele

lantaarns werd verlicht. Het veel te populaire en toeristische Parijs was opeens heel ver weg. Nergens was een levende ziel te bespeuren.

Ian probeerde zijn zicht scherp te krijgen. Tussen de donkere muren zag hij de geel verlichte top van de Eiffeltoren. Misschien dat hij daar iemand zou vinden die hem kon helpen.

Stap voor stap strompelde hij door de plassen en hij merkte nu pas dat het regende. Dat zijn keurige schoenen kapotgingen door het slijkerige zand, of dat hij ongecontroleerd spuugde op zijn dure Lacoste polo kon hem niet schelen. Hij was bang. Hij wilde weg hier!

Opnieuw ging het licht even uit voor zijn ogen en draaide zijn hele lichaam rond. Hij bleef staan en sloeg een paar keer tegen zijn voorhoofd, alsof hij zo de zaken in zijn hoofd weer op orde zou kunnen brengen. Moeizaam zette hij een paar passen vooruit en haalde diep adem. Hij focuste op de top van de Eiffeltoren. Daar moest hij naartoe. Daar zou hij veilig zijn.

In zijn hoofd speelde de bijna vergeten kraker van Josephine Baker. *'J'ai deux amours. Mon pays et Paris.' Ik heb twee liefdes. Mijn land en Parijs.* Een melancholisch nummer dat perfect de romantische sfeer van de Franse hoofdstad beschreef. Even dacht Ian zelfs dat hij het nummer in de verte hoorde spelen en dat hij mensen hoorde praten en lachen. Hij hoopte dat het zou stoppen met regenen, dat de nacht plaats zou maken voor een zalige zomerse zon, en dat dat misselijke gevoel uit zijn lijf zou verdwijnen. Maar Ian wist dat hij droomde. Die hartverwarmende Parijse sfeer was verder weg dan ooit.

Zijn benen voelden zwaarder en zwaarder. De energie vloeide weg uit zijn armen. Met een smak kwam zijn lichaam op de stenen terecht. Hij duwde zich op, maar kon nu zelfs het einde van de steeg niet meer zien. Om hem heen werd het steeds waziger, tot hij geen hand voor ogen meer kon zien.

De nooduitgang werd opnieuw opgeduwd. Een bloedmooi meisje kwam op rode schoentjes naar buiten gelopen. Haar bruine

krullen dansten langs haar gezicht en haar ogen waren verdronken in tranen.

Ian hoorde niet dat zij het was en probeerde bij het geluid van de naderende naaldhakken angstig op handen en voeten voort te kruipen, door het slijk.

Het vijftienjarige meisje knielde bij hem en duwde zijn lichaam opzij, zodat ze hem recht in de ogen kon kijken.

'*Ian? Ian? Ça va?*' vroeg de Française met bevende stem. Ze zag onmiddellijk dat hij er slecht aan toe was.

Ian wilde zijn lippen bewegen, maar zelfs daarvoor vond hij de kracht niet meer. Het laatste wat hij scherp zag was haar gezicht. Hij voelde de verliefdheid door zijn lichaam schieten.

Hij had haar een week of vijf geleden leren kennen, in discotheek *Cinq*. Zo vaak hij kon en zijn studie het toeliet, keerde hij terug naar de discotheek. Niet om te dansen. Niet om indruk te maken op zijn studiegenoten. Niet om te drinken. Hij kwam terug voor haar, omdat zij in alle opzichten het mooiste meisje was dat hij ooit ontmoet had.

Maité. Hij kende enkel haar voornaam. Misschien ging het daar al fout.

Het meisje boog over zijn lichaam, gaf hem een knuffel en kustte hem op de mond.

'Het spijt me! Het spijt me zo vreselijk.'

Ze veegde de tranen uit haar gezicht en snoof. Ian kon met moeite zijn hand op haar arm leggen en over haar pols wrijven.

'*Je t'aime*', fluisterde ze. 'Ik hou van je. Echt waar. Ik hoop dat je het me ooit kan vergeven ...'

Ze haalde een metalen plakkertje tevoorschijn. Heel even twijfelde ze nog, maar dan greep ze Ian bij zijn nek en drukte het metalen schijfje hard in zijn hals.

Ians blik verstijfde in haar ogen. Hij zag nog net hoe achter Maité enkele schimmen kwamen aanlopen. Ze bleven op een afstand staan kijken.

En toen werd alles zwart voor zijn ogen en verdween ook het laatste geluid. Het klonk als de laatste tonen van Josephine Bakers '*J'ai deux amours.*'

Er was niets dan liefdesverdriet.

HOOFDSTUK 1

OUDE WONDEN

Het was al enkele uren geleden dat de zon tussen de hoge den-
nenbomen was verdwenen. De top van de *Feldberg* sneed het
laatste rode avondlicht weg en hulde het uitgeregende Zwarte Woud
in totale duisternis.

De Mercedes bus van het type 'Tourino' gleed vlot door de plassen
van de *Schwarzwaldstraße*. De chauffeur had geen enkele moeite om
het gevaarte over de verlaten boswegen te loodsen.

De wielen denderden over een stenen brug. Het koele regenwater
kletterde neer in het Duitse bergriviertje, dat zich langs de rotspun-
ten een weg naar beneden zocht en tussen de pijlers van de oude
brug verdween, de koude nacht in.

In de bijna lege bus was het warm en het rook er naar oud stof. Alleen
de zachtjes spelende radio vooraan herinnerde nog aan de tocht door
Frankrijk van daarnet. De gezellige tonen van Joe Dassin's '*Aux
Champs-Élysées*' waren het perfecte middel om met een goed gevoel
en een lach op het gezicht weg te dromen. De geelbruine lampjes bo-
ven de stoelen waren de enige lichtpunten die de gitzwarte duisternis
van het Zwarte Woud nog uit de bus weerden. De regendruppels tik-
ten tegen de ramen. Bij het zoetjes ronken en schommelen van de
bus zou ieder gezond mens in slaap vallen, zeker nu het zo laat was.

Erika wroette door haar plakkerige rode haren. Ze probeerde de
wirwar van Duitse woorden op het papier voor haar een logische
plaats te geven. Het Team Mortis meisje was vele talen meester: Ne-

derlands, Frans, Italiaans, Engels ... Maar Duits ... dat had ze nooit helemaal begrepen.

Ze tuurde op haar horloge en geeuwde haar tanden bloot. Nog geen uur geleden had ze het boek 'Duits voor Dummies' gekocht, toen de bus aan de Frans-Duitse grens halt had gehouden voor een nachtelijke plaspaauze.

Achtentwintig euro had Erika de onverzorgde uitbater van het tankstation betaald. Het was een slechte investering geweest. Amper vijfenvijftig minuten later wilde ze het boek alweer uit het raam van de bus kieperen.

Excuseer. Ik heb een probleem. Kunt U mij helpen? Alstublieft?

Erika maakte haar lippen nat en prevelde met een hikkelig accent: *'Entschuldigung. Ich habe ein Problem. Können Sie mir helfen?'*

Ze zuchtte en draaide het blad om.

'Bitte!' Ze gromde bij zichzelf. Waarom vergat ze dat Duitse rotwoord toch iedere keer!? Het was niet eens het moeilijkste!

Ze wreef in haar droge ogen. Misschien was het te laat geworden om de vreemde woorden in haar hoofd te pompen. Misschien kon ze het boek beter wegleggen en hopen dat de mensen hier in Duitsland ook een mondje Frans of Engels spraken.

Met een beetje geluk zou Erika zelfs geen Duitsers tegenkomen in *Blindsee bei Hundsbach*. De plek van bestemming was niet eens een dorp: eerder een onherbergzaam bos, diep verstopt in het 'ondoordringbare' Zwarte Woud. Kortom, het ideale schuiladres. Erika zou er van de wereld verdwijnen.

Ze klapte haar taalboek dicht en draaide zich in de busstoel naar het raam. Het woud was zo donker dat ze tegen de egaal zwarte achtergrond alleen de regendruppels over het glas zag rollen. Bij het focussen op de racende druppels staarde ze recht in haar eigen helblauwe ogen.

Eén enkel beeld schoot als een pijl door haar hart: de dreigende boodschap, in rode letters geschreven op de muur van oma's huisje.

'Erika, ik maak je kapot.'

Ze kneep haar ogen dicht, knuffelde zichzelf en probeerde haar

angst te verdrijven. Soms slaagde ze erin om het hele voorval met 'de Schaduw' te vergeten. Voor één minuut, twee minuten max ... Maar telkens opnieuw kwam de angst terug en overspoelde het enge gevoel haar hele lijf en hart. Dan zag ze de Schaduw levendig voor zich: zijn koele gelaatsuitdrukking en de vieze wijnvlek in zijn nek.

Het idee dat die moordenaar stiekem het huis van Erika's dementerende oma bezocht had, bezorgde het meisje koude rillingen. Dat iemand die zo geschift, zo gevaarlijk, en zo onberekenbaar was, zo dicht bij haar in de buurt was geweest. En waarom had hij die ene boodschap achtergelaten, speciaal voor Erika? Waarom wilde hij haar 'kapotmaken'?

Ze knipte ook het geelbruine lichtje boven de lege stoel naast zich aan en keek schichtig om zich heen: tussen de lege stoelen door naar voren, naar het ongreijbare bos, naar de lege bank achter zich ... Ze controleerde voor de tiende keer die avond of die griezel nergens klaar stond om haar te vermoorden.

Ze schudde haar hoofd en probeerde zichzelf te kalmeren. De hele historie met de Schaduw had haar geest overhoop gehaald. Ze wist zeker dat ze spoedig zou sterven. Hij zou zijn woord houden: hij zou haar kapotmaken, die avond nog. Een gruwelijk voorgevoel.

Erika streek haar haren achter haar oren en bekeek puur voor de afleiding haar boek 'Duits voor Dummies'. Wat had ze een hekel aan die moeilijke taal! Toch had ze zichzelf opgelegd elk woord uit het boek te leren. Als een soort van straf. Boetedoening. Dat had ze verdiend.

Nog meer dan haar doodsangst voor de Schaduw zat Erika met een schuldgevoel. Het vrat haar als een virus langzaam van binnen-uit helemaal op.

De Britse leider van Team Mortis, Brian Bailey, had Erika op zijn typische nerveuze en norske manier nochtans uitdrukkelijk bevolen nooit of te nimmer terug te reizen naar haar oma in Zuid-Limburg. Terugkeren naar je geboortedorp was de allergrootste zonde die je bij Team Mortis kon begaan.

'Het is veel te gevaarlijk. Je brengt jezelf en je team in gevaar.'

Hij had het haar wel honderd keer gezegd. Duizend keer! Maar Erika wist hoe koppig ze soms kon zijn. Het was haar domme idee geweest om naar Vlaanderen terug te keren en bovendien had ze Andreas meegesleurd in haar wilde avontuur. Ook de Italiaanse jongen was flink geschrokken toen hij de tekst op de muur had zien staan en het was zijn idee geweest hun baas in te lichten.

Brian Bailey twijfelde geen seconde, toen hij een uurtje na Andreas' telefoon bij de boerderij van oma arriveerde. Hij werd op de hoogte gebracht van hun ongelooflijk roekeloze gedrag en kon met eigen ogen de boodschap van de Schaduw lezen. Brian raakte uiterst zelden in paniek, maar hij duwde Erika en Andreas onmiddellijk in een geblindeerde zwarte BMW, reed naar Noord-Frankrijk en regelde nog die avond een schuiladres in het verborgen hart van het Zwarte Woud, ver verwijderd van elk mogelijk gevaar.

Logisch, want de Europese inlichtingendiensten wisten helemaal niets over de Schaduw. Niets over zijn identiteit, niets over zijn beweegredenen. En hij zat Erika dicht op de hielen. Levensgevaarlijk dicht.

Brian Bailey was zo nerveus geweest dat hij tijdens de evacuatie zelfs de tijd niet had genomen Erika uit te kafferen of haar op haar plichten te wijzen.

Nee, ze wist het zeker: de straf zou later nog volgen.

Ze draaide haar lichaam, trok haar knieën tegen haar borst en wiegde mee met de bus, op de tonen van de Franse muziek. Met schuldige ogen staaarde ze naar haar twee jaar oudere neef Nielsen, die enkele rijen voor haar zat.

Brian wilde geen enkel risico nemen. Ook Nielsen moest 'om veiligheidsredenen' zijn huis in Frankrijk verlaten.

De kabeltjes van zijn iPod verdwenen tussen zijn sluike, zwarte haren. De Franse krant die hij had gekocht aan de grens lag opengeslagen op zijn benen.

*Jeune étudiant irlandais disparu du quartier St.-Germain-des-Prés.
Jonge Ierse student verdwenen uit de wijk St.-Germain-des-Prés.*

Erika zag dat hij in slaap was gevallen, zijn wangen nog nat van de tranen. Nielsen had net als zij de kans gekregen afscheid te nemen van hun oma.

Vlak voor hun plotselinge vertrek naar Duitsland hadden de twee tieners het oude dametje in Noord-Frankrijk ontmoet. Ook zij zou ergens een schuiladres krijgen.

Nielsen was diep ontroerd, omdat hij haar na zoveel jaren nog een keer kon zien. Ontelbare keren had hij haar gevraagd: *'Hey oma, herken je me niet? Ik ben het, Nielsen!'*

Maar ze had hem met een glimlach aangestaard en verward gefluisterd: *'Wie ben jij?'*

Door die drie woorden was zijn wereld ingestort en hij besepte nu wat Erika al jaren had geweten: hun 'echte oma' was jaren geleden gestorven. Met haar geheugen was ze alle mooie en kostbare herinneringen verloren.

Erika had erg met hem te doen.

Ze had hem willen troosten, maar toen ze in de bus waren gestapt, had ze gezien dat hij huilde, stiekem en alleen. Ze wist niet wat ze moest zeggen en was met een rotgevoel op een lege en verlaten stoel gaan zitten, twee rijen achter hem.

Ze kon het toch ook niet helpen dat ze met zulke situaties geen raad wist? Ze was pas zestien ...

Een stem klonk vanaf een stoel schuin achter Erika.

'Ah non! Non, non, non! Putain de merde!'

Felix sloeg op het toetsenbord van zijn splinternieuwe MacBook, zette zijn zwarte, vierkante bril recht op zijn neus en streek door zijn slordige blonde haren. De foute Techno speelde zo luid door zijn hoofdtelefoon dat hij niet doorhad hoe hard hij eigenlijk wel riep.

'Ah! T'es con ou quoi!?'

1799 euro had zijn nieuwe MacBook gekost. Dan zou je toch wel in staat moeten zijn een internetverbinding te maken om je mails te checken!?

Het was Erika duidelijk dat de Franse jongen erg tegen zijn zin in de bus zat. Hij had Brian gesmeekt niet naar Duitsland te hoeven reizen.

'Die Schaduw weet toch niet waar ik woon? Of Andreas? Of Nielsen? Ik ben er zeker van dat hij ons in geen honderd jaar kan vinden!'

Blufpoker van Felix. Begrijpelijk. Hij wilde veel liever in alle rust zijn nieuwe speeltje van Apple uittesten dan naar het duffe Zwarte Woud te moeten!

Brian Bailey had allerm minst oren gehad naar Felix' gezeur en had hem bovendien uitdrukkelijk verboden op welke manier dan ook een signaal te verzenden. Geen gsm of laptop, om hun schuiladres niet te verraden!

Maar Felix deed altijd precies wat hij wilde. De Franse chauvinist was ervan overtuigd dat niemand ooit zijn geweldige netwerk zou kunnen hacken.

Erika stopte het Duitse taalboek weg in haar roze rugzak en kneep eventjes in de grappige sleutelhanger die aan de rits hing: haar groene pluchen kikker 'Freddy'. Ze haalde tussen wat andere spullen de foto tevoorschijn, die de Schaduw als een vergiftigd geschenk bij Erika's oma achtergelaten had. Ze probeerde de foto zo te houden dat het gele licht in de bus erop viel.

Waarom had de Schaduw haar een foto gegeven die herinnerde aan zo'n mooie tijd? Kende hij Erika's mama en papa? Wilde hij haar daarom kapotmaken?

Ze streek met haar vinger over het papier. De lieve lach van haar mama Femke deed haar deugd, net als de vriendelijke maar strakke blik van papa Simon, die de zesjarige Erika beschermend op zijn arm droeg.

Dat was misschien het enige voordeel van Erika's intense doodsangst. Als de Schaduw zijn belofte zou houden, en Erika zou vinden en afmaken, dan was er een kleine kans dat ze haar ouders weer een knuffel zou kunnen geven ... mocht er inderdaad een hemel bestaan. Mocht er meer zijn, na haar dood.

'Non riesci a dormire?'

Andreas stond opeens naast Erika's stoel en vroeg: *Kan je niet slapen?* Erika schrok, ging snel keurig rechtop zitten en streek haar war-rige haren achter haar oor.

'*No. Non proprio*', antwoordde ze. *Nee, niet echt ...*

Zonder het te vragen ging de Italiaanse jongen van Team Mortis naast haar zitten. Ze werd er een beetje ongemakkelijk van. Ze had tijdens de evacuatie de kans niet gekregen zich op te frissen of schone kleren aan te trekken. Ze droeg nog steeds de zomerse jurk waarmee ze haar oma had bezocht. Erg wit was hij ondertussen niet meer ... Erika voelde zich monsterlijk. Kon Andreas ruiken dat ze gezweet had?

Hij reikte haar een blikje cola aan. Ze schudde het hoofd. Hij klikte het blikje open en dronk ervan.

'Gaat het met je?'

'*Uh ... si ... Va tutto benne.*' *Het gaat wel*, loog ze en ze verstopte de foto van Femke en Simon tussen haar vingers.

'Ik begrijp wel dat het moeilijk voor je is. Afscheid nemen van je oma. In grote haast vertrekken. Alles achterlaten.'

Erika glimlachte kort. Andreas staarde zo onbeholpen naar de vloer van de bus dat Erika niet helemaal zeker wist of hij haar kwam troosten of zelf op zoek was naar houvast. Hij verraste haar toen hij haar recht in haar ogen aankeek. Ze gniffelden beiden als kindjes van zes.

Sinds 'De Zaak: Romeo & Juliet' deed de aanvankelijk omhoogge-vallen macho veel aardiger tegen Erika. Hij had immers haar talent gezien, toen ze had gedanst, en haar kracht, toen ze hem ondanks haar watervrees uit het water had gered.

Ook nu wilde ze sterk zijn, maar ze was door alle negatieve gevoe-lens te verward om ook maar één zinnige opmerking te bedenken.

'Ik euh ... Ik ben er niet echt bij met mijn hoofd vandaag. Sorry ...'

'Maakt niet uit', zei Andreas. 'Gewoon stil zijn is meer dan vol-doende voor mij.'

Hij twijfelde. De hele busrit had hij zitten nadenken over dat ene moment in het boerderijtje.

Hij had de pijn in Erika's ogen gezien, toen ze de boodschap van de Schaduw op de muur had zien staan. Hij had gevoeld hoe haar hart uit haar lijf werd gerukt, toen ze de oude foto van haar mama en papa zag. Niemand leek echt te weten hoe vreselijk Erika haar ouders miste. Maar Andreas was erbij geweest in het huisje van oma. Hij had kunnen proeven van de wrange smaak van Erika's diepste verdriet.

Voor het eerst kon hij inschatten hoe kwetsbaar en eenzaam ze kon zijn.

Geheel onverwacht nam hij Erika's hand vast. Zijn vingers streelden haar pols en deden haar arm tintelen. Erika probeerde te verhinderen dat haar mondhoeken opkrulden en verschulde haar glimlach achter haar losse haren. Andreas merkte haar nervositeit en zijn hart maakte een sprongetje. Hij had Erika, al was het maar voor enkele seconden, een goed gevoel gegeven.

'Zijn dat je papa en mama?' vroeg hij stil en hij wees naar de foto. Erika's glimlach verdween als sneeuw voor de zon.

'Mag ik eens kijken?' Andreas gleed langs haar vingers tot bij de foto, maar Erika duwde zijn hand weg.

'Andreas ...' fluisterde ze onwennig. Hij pakte haar hand weer vast.

'Ik wil je alleen maar helpen.'

'Je kan me niet helpen.'

'Natuurlijk wel.'

Erika zuchtte. Ze was helemaal niet in de stemming voor een gesprek. Zeker niet over dit onderwerp ...

'Ik weet wat je doormaakt', zei Andreas.

'Nee, dat weet je niet.'

'Ik ben mijn ouders ook kwijt.'

Erika trok haar hand los en draaide haar hoofd weg.

'We kunnen er toch over praten?' vroeg hij.

'Ik wil niet praten, begrepen!?' Hou op.' Ze keek hem heel kort fel aan. Het werd hoog tijd dat hij weer afstand nam. Maar Andreas wilde helpen en probeerde tot haar door te dringen.

‘Je zondert je af. Je hebt nog geen woord gezegd tegen Nielsen, Felix of mij. Dat is toch niet normaal?’

Erika beet op haar onderlip. Haar bloed begon te koken, maar ze bleef roerloos naar buiten staren. Ze controleerde haar ademhaling in een poging de kalmte te bewaren.

‘Praat het van je af. Dat helpt altijd. Je hart luchten ... Dan kun je eventjes alles kwijt.’

Stilte. Andreas irriteerde zich aan Erika, omdat ze hem zelfs niet meer aankeek. Zijn woorden hadden werkelijk geen enkele vat op haar. Althans, zo leek het toch ...

‘Ga je nu niks meer zeggen? Leuk. Mij goed hoor! Als je liever alles opkropt.’

Erika draaide haar hoofd om en keek Andreas met vurige ogen aan.

‘Vind je dat nu echt zo raar!?’ riep ze.

Zelfs Felix nam zijn hoofdtelefoon van zijn oren en staarde verbaasd naar de twee stoelen voor zich. De tranen rolden over Erika’s wangen. Alle onrust in haar hoofd vond een uitweg naar buiten.

‘Die creep van een Schaduw is bij mijn oma geweest! Leuk hè!? Hij gaat me kapotmaken en hij liet een foto achter, gewoon om me te kwetsen! En ik kan je één ding vertellen, Andreas. Het doet echt VERDOMD veel pijn!’

Ze hapte naar adem voor ze door kon ratelen.

‘Door mijn schuld zitten we nu alle vier in een stomme rotbus naar een godvergeten stinkhol in Duitsland!’ Ze telde op haar vingers. ‘Ik ken de taal niet. Ik ken de streek niet. Ik ken hier niemand! Geen familie, geen vrienden, geen kennissen. *Blindsee bei Hundsbach*, hallo-oo!? Niemand van ons weet hoe lang we hier moeten blijven. En ik wil hier helemaal niet zijn!’

Andreas slikte en keek haar met grote ogen aan.

‘En weet je wat nog het ergste is!?’

Hij schudde zijn hoofd. Hij wilde zelfs niet proberen het antwoord te raden.

‘Dat ik zóóó ontzettend graag naar huis zou willen gaan: naar

mijn familie en mijn vriendinnen. Maar weet je wat, Andreas? Ik heb helemaal geen thuis meer. Ik heb geen vrienden meer. Ik heb niets! Niemand! *Niente!*

Hij knikte. Erika ademde met horten en stoten.

‘Dus snap je dan dat ik er eventjes liever niet over praat? Ja!’

Ze draaide haar rug naar hem toe en verborg haar gezicht tussen haar handen. Andreas stond aarzelend op.

‘Ik euh ... ik laat je maar even rustig doen.’

Zijn wangen kleurden rood van schaamte en hij wandelde ongemakkelijk naar de achterkant van de bus. Erika kon nog horen hoe Felix tot Andreas fluisterde.

‘*Copain*, gaat het met haar?’

‘Zwijg’, siste Andreas en hij plofte neer op de achterbank.

Erika zuchtte terwijl ze uit het raam staarde en ze voelde de frustratie langzaam uit haar lijf wegstromen. Het zou niet lang meer duren voor de doodsangst terug zou keren ... en daarna haar schuldgevoel ... en ten slotte het vreselijke besef dat ze in haar leven niemand meer had behalve haar drie teamleden bij Team Mortis. Slechts drie vrienden, te tellen op de vingers van één hand.

Nielsen, Felix en Andreas.

Erika veegde de tranen uit haar ogen. Ze had al spijt van haar woorden. Andreas wilde alleen maar helpen. Ze had hem toch iets kunnen vertellen ...

Iets over vroeger.

Iets over wie ze was.

Over mama en papa.

Over de Schaduw.

Erika wreef haar naakte schouders warm, knuffelde zichzelf en kroop als een balletje ineen. Ze zat helemaal niet goed in haar vel.